

det i Folketinget, siger vi almindeligvis: Jamen vi betaler for meget i skat – og det er rigtigt. Går man ud på gader og stræder og spørger vælgerne i almindelighed: Synes du ikke, at du betaler for meget i skat..? Ja, så vil enhver borger med respekt for sig selv, uanset om han tjener lidt eller meget, sige: Jo, jeg betaler for meget i skat.

Det er ret naturligt, for hvis jeg blev spurgt, ville jeg også sige det samme, på trods af at jeg i mit voksenliv kan se, at der er en lige linje, fra jeg havde det dårligste ufaglærte arbejde til den laveste løn, hvor jeg betalte mindst i skat – det er i øvrigt også lidt underligt, at det er det hårdeste ufaglærte arbejde, som bliver dårligst lønnet, for det er det, der er mest nødvendigt for samfundet – og til nu. Jeg har betalt mere og mere i skat op gennem mit arbejdsliv, og nu bidrager jeg temmelig meget til topskatten, men jo mere jeg har betalt i skat, desto mere har jeg haft til mig selv. Det er altså ikke sådan, at man kan sige, at jo mere man betaler i skat, desto fattigere bliver man. Sandheden er, at jo mere vi betaler i skat, desto rigere bliver vi.

Virkeligheden er jo, at man får svar, som man spørger, og hvis man spurgte anderledes, som nogle meningsmålingsinstitutter i øvrigt også har gjort – mener I ikke, det er rimeligt, at vi har et ordentligt sygehusvæsen, som også er fordelt på de mindre byer og ikke bare er koncentreret i store sygehusenheder? Mener I ikke, det er rimeligt, at vore forældre og bedsteforældre kan få en ordentlig pleje som ældre? Mener I ikke, at det er rimeligt, at vi har en ordentlig og velfungerende folkeskole med bygninger, som i hvert fald er uden svamp og uden skader og med ordentlige undervisningsmaterialer? Og mener I ikke, det er rimeligt, at vores børn skal have nogle ordentlige daginstitutioner, og at vores ældre skal have en ordentlig hjemmehjælp..? – så vil de samme personer, som før sagde ja til skattelettelser, svare: Jo, vi skal have en ordentlig offentlig velfærdsservice. Og hvis man efterfølgende spurgte de samme personer: Vil I være indstillet på at betale, hvad det koster..? Så ville svaret også entydigt være: Ja!

Kl. 22.15

Sådan hænger virkeligheden jo sammen, og derfor skal vi diskutere på et reelt grundlag, som er: Hvad ønsker vi at prioritere? Her må det konstateres, at den nye regering og Dansk Folkeparti i samdrægtighed har valgt at prioritere en nedskæring af velfærdsservicen på sammenlagt 5,1 mia. kr. over 2 år. Det er en linje, man kan følge, og den agter flertallet givetvis at følge resten

af valgperioden. Men vi er hamrende uenige i den, og det er også derfor, vi ikke støtter det fremsatte finanslovsforslag.

Et af de andre problemer, som har været nævnt, er spørgsmålet om arbejdsstyrken: Hvordan sikrer vi, at vi får udvidet arbejdsstyrken? Der er en nogenlunde fælles forståelse i Folketinget for, at frem til år 2010 skal arbejdsstyrken udvides med 80.000-90.000 personer, og det skal vel at mærke ses i lyset af, at vi i dag har 150.000 arbejdsløse, og det desværre kan konstateres, at der er en stigende ledighed og en faldende beskæftigelse. Det er et skisma, som skal modarbejdes på en eller anden aktiv måde, og her er vi også hamrende uenige med regeringen, når den mener, at man kan udvide arbejdsstyrken ved at skære ned på det forebyggende arbejde for et godt arbejdsmiljø.

Vi ved, at 60.000 danskere hver eneste dag – både i dag og i morgen – er ude af arbejdsmarkedet som følge af et dårligt arbejdsmiljø. De er slidt ned, de er kommet til skade osv., osv., og her er regeringens og Dansk Folkepartis svar: Vi skærer ned på det forebyggende arbejde, koste, hvad det koste vil. Vi har den stik modsatte opfattelse. Vi mener, at man skal styrke indsatsen for det forebyggende sundhedsarbejde på arbejdspladserne. Vi ville gerne ned på, at nul personer bliver slidt i stykker på grund af et dårligt arbejdsmiljø, men det er vel lige rigelig optimistisk, uanset hvordan man vender og drejer det. Men kunne vi ikke bare blive enige om i fællesskab at sætte den markante dagsorden, at vi ønsker at halvere antallet af nedslidninger og arbejdsulykker fra 60.000 til 30.000? Det kan vi gøre ved en aktiv, forebyggende indsats på arbejdsmiljøområdet, og gør vi det, vil det ikke alene forbedre livet for de 30.000 personer, det vil også forbedre erhvervslivets konkurrencevilkår, og det vil så sandelig også forbedre samfundsøkonomien.

Jeg har endnu ikke hørt nogen komme med noget som helst argument til fordel for at forringe arbejdsmiljøet bortset fra det samme argument, som jeg hørte, da jeg var dreng og var ude at kælke om vinteren og begyndte at fryse: Du skal tisse. Det gjorde jeg, og det varmede så dejligt, men det varede kun så kort. Det er vel også det, regeringen satses på, altså nogle umiddelbare nedskæringer og besparelser, fordi man har indført et skattestop. Men skattestoppet koster altså i form af mindre satsning på det forebyggende arbejde.